

LA PEÑA

ARWIN

ZACHRAŇUJE SVĚT

La Peňa

ARWIN ZACHRAŇUJE
SVĚT

INTRO

„Áááár...áááárrrr!“ Ledové ticho bělostných vrcholků Himálaje prořízl dravčí skřek obrovského orla. Na pozadí vznešených štítů, obestřených mlžným oparem, se rýsovala jeho silueta. Ostrým zrakem pátral po nějakém úlovku. Doposud ale marně.

Z obrovské výšky neomylně rozpoznával každé stéblo orosené trávy, každý kamínek ohlazený ledovou vodou stékající dolů do údolí. Jeho dokonalým očím by neunikla ani myš. Okamžitě by se střemhlav vrhnul dolů a s chutí by do jejího šedého kožíšku zaryl své jak meče ostré spáry. Bohužel ale pod sebou viděl jen osamělého chlapce. A na něho mu síly rozhodně nestačí.

Chlapec sedící se zkříženýma nohama ve stínu velehor hleděl s přivřenýma očima na špičku svého nosu. Vůbec nevnímal nic z toho, co se dělo ve vzduchu nad ním, ani všeprostupující chlad.

Byl naprosto pohroužený v meditaci. Přemítal o lotosu svého srdce, pozorně se nadechoval a vydechoval a snažil se sledovat proudění životní energie ve svém těle.

Zamaštěné a zcuchané vlasy měl smotané do divokého drdolu, seděl na jelení kůži, na sobě měl jen chatrnou bederní roušku a přes ramena přehozenou vlněnou příkrývku, čadar. Jeho oblečení bylo typické pro jógíny a mudrce obývající tato odlehlá, tichá místa.

Svým klidným soustředěním připomínal Šivu, Pána gaňdži. Dle

dávných védských textů tento nejpodobnější z jógínů s girlandou z lidských lebek na krku a srpem měsíce ve vlasech sídlí právě zde.

Je tu však jeden patrný rozdíl. Chlapec má medově blondované vlasy a oči – na rozdíl od tajemně hnědých nádherného Šivy – ocelově šedé.

Orel, neúnavně kroužící nad krajinou, odvrátil zrak od nehybně mlčícího chlapce, pomalu a ladně mávnul křídlem a ten zvláštní a neobvyklý výjev mu zmizel z očí...

1. V JESKYNI

Chlapec s medovými vlasy zamířil k jeskyni s plnou náručí dřeva na oheň. Před ní stál postarší mudrc v bederní roušce. Vlasy měl smotané do dredů a na šíji náhrdelník z plodů rudrového stromu. Chlapec u něj bydlí, co pamatuje. Mudrc ho učí všemu, co potřebuje, s láskou se o něho stará, je mu otcem i matkou.

„Lále, pojď sem,“ zavolal na něho. Chlapec, překrásný svým šťastným úsměvem, vykročil k němu.

„Máme hosty,“ řekl mu mudrc.

Chlapec se ho pohledem zeptal: „Koho? A proč?“

„Pojď dovnitř,“ odpověděl mudrc.

Jeskyně, ve které žijí, je poměrně pohodlná. Je vzdušná a prostorná, s vysokým stropem. Dohladka ušlapaná podlaha je čistě zametená a v nejrůznějších výklencích a otvorech ve skále je chytře rozloženo těch pár věcí, které mají.

Uprostřed jeskyně hořel malý oheň a u něho seděli další dva mudrci, úctyhodní, vznešení, vážní.

„Posaď se, Lále,“ vyzval ho mudrc Mahěšvar.

Lál si přisedl na rohož rozprostřenou na zemi. Zvážněl. Cítil, že se má stát něco důležitého. Přesto ani zdaleka netušil, jak moc mu změní život to, co se teď dozví.

Díval se na svého pěstouna, který mu začal vysvětlovat: „Lále, víš,

že jsi mi velice drahý. Přišel jsi do mého života nečekaně. Zásahem vyšších sil. Nechtěl jsem ti zbytečně motat hlavu nadbytečnými informacemi, a proto jsem byl rád, že ses spokojil s tím, že jsi sirotek mně daný na výchovu. A že ses dál na nic nevyptával. Co se mě týče, mohlo by to tak zůstat napořád. Ale teď nastal čas vhodný k tomu, aby ses o sobě dozvěděl mnohem víc.“

Pohlédl na staršího z obou návštěvníků a pronesl: „Bhrigu Muni ti teď chce něco říct.“ A vyzval ho kývnutím hlavy.

Bhrigu Muni si rozvážně pohladil temný plnovous prokvetlý stříbrnými nitkami a odkašlal si. „Kdysi dávno žil ještě jiný Bhrigu Muni, možná že jsi o něm už taky slyšel. Byl mnohem mocnější a slavnější než já. Věděl vše o minulosti, přítomnosti a budoucnosti každého pouhým čtením z postavení hvězd na obloze. A také věděl, že v tomto temném věku zvaném Kali juga, který trvá již přes pět tisíc let, nebude už nikdo takových přesných výpočtů a čtení z planetárních konjunkcí schopen. Proto už dopředu vypočetl pro všechny budoucí generace jejich osud. Tyto záznamy uložil do Bhrigu sanhity. Někdo je také nazývá palmové listy.

Každý, kdo v nich dovede číst, se tak může dozvědět o minulosti i budoucnosti každého z nás. Dokonce je tam zapsáno, kdo a kdy si přijde nechat za záznamů číst.

Milostí svého gurua také dokáží v této sanhite číst. Proto i mně říkají Bhrigu Muni, ačkoliv vím jen zlomek toho, co věděl on. Nicméně, před tím, než jsi přišel ke svému dobrodinci,“ podívá se svýma uhrančivýma, černýma očima na Mahěšvaru, „vyčetl jsem velice zajímavé údaje o někom, kdo k nám má přijít z nebe.“

Lál se zaujetím a rostoucím překvapením naslouchal vážnému hlasu Bhriqua Muniho. Už o něm předtím – i o Bhrigu sanhitě – slyšel od Mahéšvary, ale nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že se s ním jednoho dne setká osobně.

Nechápal ale, jak se to týká jeho samotného. Tušil, že je to přitom jen pouhý začátek. Stále však nemohl přijít na to – čeho.

„Zpočátku jsem neměl ani ponětí, kdo, jak a proč k nám přijde z nebe,“ vyprávěl dál Bhriгу Muni. „A přiznávám, že jsem čekal něco trochu víc ezoteričtějšího, ale toho dne, kdy jsme s Mahéšvarou,“ ukázal na Lálůva nevlastného otce, „našli to letadlo, všechno do sebe najednou krásně zapadlo.“

„Letadlo?“ zopakoval Lál. Vídával občas ty kovové ptáky přelétávat nad vrcholky hor a pociťoval přitom nevysvětlitelné chvění v břiše. „Jaké letadlo?“ zeptal se.

„Malé letadlo s tvými rodiči a tebou, které se zřítilo. Naživu jsme našli jen tebe, malého chlapce se žlutými vlasy,“ pronesl jemně Bhriгу.

„Toho, kdo má jednou vybojovat velkou bitvu mezi dobrem a zlem. A pokud vyhraje, zachrání celý svět,“ řekl významně mladší z návštěvníků, bráhmana Nrisinha, s pronikavým, žhnoucím pohledem. Bylo vidět, že chce jít přímo k věci a že to chce udělat právě teď hned.

„Čas od času dochází k takové bitvě,“ vysvětloval bráhmana. „Pokud dojde k nerovnováze ve prospěch zla, hrozí strašlivé nebezpečí celému světu, a síly dobra musí podle toho jednat, aby planetu Zemi zachránily.“ Bráhmana pohlédl na všechny přítomné.

Jako by se snažil přijít na to, jak volit slova, aby Lál – mladý, krásný a nevinný Lál – chápal, proč za ním přišli právě dnes. A proč právě za ním.

„K jednomu z největších zápasů mezi dobrem a zlem došlo v první polovině 20. století. Mudrci žijící v tibetském podzemí vybrali jednoho jógína, aby skrze něj vládli světu,“ pokračoval bráhmana. „Z nějakého důvodu to ale nedopadlo vůbec dobře. Byla to katastrofa!“

Mahéšvara pohlédl s otázkou v očích na Bhrigua.

„On myslí to fiasko s führerem,“ pronesl tiše Bhrigu.

„S führerem?“ zopakoval nechápavě Lál. Se zmatkem v očích si prohlížel mudrce, ale ničemu z toho, o čem mluvili, nerozuměl.

„Tyto síly dobra a zla se spolu utkávají již od nepaměti. Po bitvě na Kuruovském poli před pěti tisíci lety, popsané ve slavném eposu Mahábhárata, se síly zla dočasně stáhly do Egypta. Tam pomocí védského poznání vybudovaly další civilizaci s cílem postupně ovládnout celý svět,“ začal Lálovi pomalu vysvětlovat Mahéšvara.

„Po všechny další civilizace, které následovaly, a až do dnešních dnů, svět byl a pořád ještě je řízen několika spřízněnými vládnoucími dynastiemi pocházejícími od egyptských panovníků. Jejich úspěšnost v podmaňování si ostatních dosáhla po zničení francouzské monarchie a po získání severoamerického kontinentu obrovských rozměrů. Jenže s jídlem roste chuť. A když v roce 1914 rozpoutali ničivou světovou válku, začali ve jménu jakési sociálně spravedlivé revoluce plundrovat svatou Rus a vybíjet tamní inteligenci, rozbili více než tři sta let starou říši Habsburků a téměř zdecimovali kdysi

vznešený německý národ, rada starších, sídlících v podzemní říši Agarthu, se rozhodla konečně zasáhnout,“ pokračoval Mahéšvara.

„Agartha,“ pronesl nevěřicně Lál. „Agartha vážně existuje? Myslím jsem vždycky, že je to jen legenda,“ řekl překvapeně. Příběhy o tajemných obyvatelích Atlantidy, kteří se po zkáze svého kontinentu stáhli pod povrch zemský, vzrušovaly Lálovu fantazii od malička. Představoval si křížem krážem podkopanou Zemi se sítí podzemních tunelů a šachet osvětlených zeleným fosforeskujícím světlem. Slýchal, že Agarťané znají ta největší tajemství lidské existence, magie i mystiky.

„Existuje,“ přikývl Mahéšvara. „Ale to TED není tak důležité. Rada starších tehdy vybrala muže, jehož postavení hvězd v horoskopu naznačovalo, že bude mít schopnost vést a vysvětlovat a získávat masy pro svou věc. Byl charismatický, uměl nakládat s mocí, věděl toho hodně o mystice i astrologii. Byl abstinents, nekuřák, vegetarián. Bohužel,“ povzdech si Mahéšvara, „bohužel se mu to všechno v hlavě nějak pomotalo, a tak začal vidět zlo tam, kde nebylo. S typicky německou důsledností hubil lidské bytosti po miliónech.“

„Měl bojovat se zlem a sám se jím nakonec stal,“ přidal se Bhrigu Muni. „I tu svastiku nakonec otočil obráceně,“ zakroužil nesouhlasně hlavou.

„Tibet,“ přerušil je důrazným tónem bráhmana Nrisinha, „ze kterého tenkrát vzešla ona nešťastná pomoc světu, tak ještě do dnešních dnů trpí následky špatné karmy vytvořené tímto neúspěšným pokusem. Musíme být proto nanejvýš obezřetní.“

Bhrigu Muni se usmál na Lála a navázal tam, kde přestal. „Nešlo

mi do hlavy, jak k nám někdo spadne z oblohy, dokud jsme tě nenašli ztraceného v troskách toho letadla. Máme tolik jiných a důležitějších věcí na práci, že se většinou snažíme nezaplétat se do příběhů jiných lidí. Proto bychom tě za obvyklých okolností donesli do nejbližší vesnice a tam tě předali nějakému bezdětnému páru na výchovu. Ale, jak jsem řekl, tvůj příchod k nám byl předpovězen ve hvězdách.“

Lál vypadal velice překvapeně. Vzpomínky na rané dětství pro něj byly vždy zahalené neprostupně hustou mlhou. Občas v ní probleskly různé obrazy, které si však nedokázal nikam zařadit ani uspořádat. V podvědomí mu sice dřímalo poznání, že kdysi, kdesi jistě měl nějakou matku, tajemně krásnou vílu s blondatými vlasy, a otce po jejím boku. Vše to ale bylo překryto společným životem s Mahéšvarou. Lál měl proto pocit, že jsou spolu už tak nějak „odjakživa“.

„Teď jsi to ty, osudem určený hrdina, který má podstoupit tento boj. Boj proti zlu ve prospěch dobra. Jak asi víš z dávných písem, kdysi dávno žil na Zemi jeden takový hrdina – Ardžuna. Musel obětovat vše a dát do boje celé srdce. A potom, potom zvítězil. Ale kdo ví, jak to dopadne teď?“ řekl Bhrigu.

„To nemůže být těžké zjistit,“ odpověděl Lál. Celá ta situace se mu zdála už poněkud těžká a pošmourná, snad dokonce až patetická. Pokusil se ji trochu odlehčit.

„Říkal jste přece, že znáte minulost, přítomnost i budoucnost. Tak jak to, že nevíte, co se stane? Mám-li být tím, kdo zachrání svět, tak se to stejně stane. Prostě tady můžu s vámi všemi dál spokojeně sedět a čekat, co nám přinese zítřek,“ řekl s širokým bezstarostným

úsměvem Lál.

„Ó ne, můj chlapče,“ namítl Bhriгу. „To není způsob, kterým vytváříme svou budoucnost. Jsou věci dané a věci, které musíme udělat sami. Jak to pak nakonec celé dopadne, je na Nejvyšším Pánu. Nemůžeme ovlivnit výsledek našich činů, ale můžeme ovlivnit naše úsilí,“ pronesl s pohledem upřeným na Lála.

„Já vím, že máte pravdu,“ řekl chlapec. „Už Mahéšvardží mě to učil.“

Na chvíli se zamyslel a pak se zeptal: „Proč jste tedy přišli? Co mám udělat? Co po mně chcete?“

„Ve tvém horoskopu je určitá nejasnost, které nerozumím. Pochopil jsem z toho pouze to, že se máš setkat s jedním svatým mužem, svámím, a on ti už řekne, co dělat dál,“ řekl Muni.

„Ano? A kde je? Je to daleko?“ vytryskla z Lála horlivě sprška otázek.

„Je to sannjásí, putující kazatel. Neustále cestuje, takže bude velice těžké se s ním sejít. Ale ty ho máš potkat ve městě Nový York v den oslav zrození státu, ve kterém se ono místo nachází. Hlavní ulicí města půjde v ten den průvod Pána Vesmíru.“

Lál si ho nechápavě prohlížel. „Pán Vesmíru?“ zopakoval. Zřetelně slyšel různá slova, ale jejich smysl mu stále unikal.

„Víš, o mnoho víc ti toho vysvětlit nemohu, čtu pouze to, co je ve tvém horoskopu,“ pokrčil omluvně rameny Bhriгу, který viděl, že se Lál marně snaží pochopit, co mu to vlastně říká.

Lál se na něj zamyšleně díval.

„A ještě něco,“ ozval se Mahéšvar. „Když už jsme dnes u těch

překvapení, Lál znamená můj chlapec, a ty jím pro mě vždy zůstaneš, ale žádné skutečné jméno to není. V dokladech, které jsme u tebe našli, stojí, že se jmenuješ Arwin,“ řekl mu.

„Arwin?“ zopakoval zmateně Lál a pohlédl na Mahéšvaru. Těch matoucích informací na něj už začínalo být ten den příliš.

„Arwine,“ řekl pevně mladý bráhmana. „Můžeš jít a zachránit svět. Co uděláš?“

Arwinovi začalo postupně docházet, že v jeho životě dochází k obrovské změně. Už jen zvuk toho jména vyvolal v jeho hlavě šílený zmatek. To jméno znal. Náhle se mu vybavovaly různé obrazy, zvuky i vůně a začínaly mu divoce vířit hlavou. Jak to jen všechno mohl zapomenout? Dokonce si uvědomil, že kdysi mluvil zcela jiným jazykem, tak cizím vůči tomu, jakým dnes mluví s Mahéšvarou.

„Arwine, měl bys vědět, že okolní svět je úplně jiný než svět, který znáš tady v horách – svět Mahéšvary a jeho posvátných písem. Pokud se rozhodneš jít, už nikdy nebudeš stejný jak dřív. Tak co, půjdeš?“ zeptal se ho mladý bráhmana.

„Mám snad ještě nějakou jinou možnost?“ namítl Arwin.

„Vlastně...“ bráhmana si začal mnout bradu a pohlédl na Bhrigu Muniho.

„Nemůžeš změnit svůj osud,“ řekl Bhrigu. „Bud’ mu budeš čelit nyní, nebo později. Svému osudu ale stejně nikdy neujdeš.“

Mahéšvara se něžně podíval na svého drahého chlapce Arwina, položil mu ruku na rameno a mlčky čekal.

Arwin po chvilce přemýšlení zvolna vstal a podíval se na přítomné muže.

„Ano, půjdu,“ pronesl pak s vážnou, odhodlanou tváří.
Mudrci na sebe pohlédli s viditelnou úlevou.